

ՆԱՅԱՍԱՆԻ ՆԱԼԻՊԴԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 1 ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՄՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

2 օգոստոսի 2013թ.

Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանի
թիվ 1 դատական կազմը՝

Նախագահությամբ՝ Ա. Խաչատրյանի
Անդամակցությամբ՝ Ն. Նազարյանի
Վ. Նովիաննիսյանի

Ուսումնասիրելով քաղաքացի Մելինե Աշյանի դիմումով գործը
քննության ընդունելու մասին հարցը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

Նամաձայն ՆՏ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի՝
քաղաքացի Մելինե Աշյանը դիմել է ՆՏ սահմանադրական դատարան՝ խնդրելով «ՆՏ
քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 234-րդ հոդվածի 1-ին կետը իրավա-
կարգավորման հետ անհամապատասխանության պայմաններում եւ սույն գործով դա-
տական պրակտիկայում դրան փոխարինելու փոփոխության շրջանակներում ճանաչել ՆՏ Սահ-
մանադրության 3-րդ, 6-րդ, 14.1-րդ, 18-րդ, 31-րդ եւ 91-րդ հոդվածներին հակասող եւ
անվավեր»:

1. Դիմողի հարցադրմամբ՝ եթե օրինական ուժի մեջ մտած վճռով անվավեր է ճանաչվել նախկինում կնքված բնակելի տան մասի նվիրարվության պայմանագիրը եւ վերականգնվել է իր սեփականության իրավունքը, ապա ինչու՞ ՆՏ քաղաքացիական դատարանության օրենսգրքի 234-րդ հոդվածի 1-ին կետի ուժով ՆՏ վճռաբեկ դատարանը պետք է իրավունք ունենա կամայականորեն արդարադատություն չիրականացնելով՝ չքննել իր գործը՝ զրկելով իրեն սեփականությունից:

Դիմողը գտնում է, որ եթե օրենքում հստակ ձեւակերպված լինեին ծանր հետեւանքների եւ օրենքի միապետակ կիրառության հանգամանքները, ապա ՆՏ վճռաբեկ դատարանը կքններ իր գործը եւ կպարզեր, որ գոյություն ունի սրբաբարձ գույքի նկատմամբ իր սեփականության իրավունքը վերականգնելու մասին ընդամենը 30 ամիս առաջ կայացված՝ վճռաբեկ դատարանի որոշում եւ օրինական ուժի մեջ մտած վճիռ:

Ըստ դիմողի՝ ՆՏ քաղաքացիական դատարանության օրենսգրքի 234-րդ հոդվածի 1-ին կետի պարճառով ինքն ապօրինաբար զրկվում է ՆՏ Սահմանադրությամբ երաշխավորված իր սեփականությունը հանդիսացող միակ բնակարանից, իսկ վճռաբեկ դատարանը գտնում է, որ դա իր համար չի առաջացրել ծանր հետեւանքներ:

Դիմողը գտնում է, որ բողոքարկվող ակտի ուժով ՆՏ վճռաբեկ դատարանն իրավունք է ստանում կամայականորեն արդարադատություն չիրականացնել եւ չկատարել ՆՏ Սահմանադրության 92-րդ հոդվածի ուժով սահմանված՝ օրենքի միապետակ կիրառությունն ապահովելու իր դերը:

2. Ելնելով դիմումի եւ կից փաստաթղթերի ուսումնասիրությունից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ եւ 69-րդ հոդվածների պահանջներով, դատական կազմը գտնում է, որ վերոհիշյալ դիմումով գործի քննության ընդունումը ենթակա է մերժման հետեւյալ պարճառաբանությամբ.

ա/ նախ՝ վիճարկվող 234-րդ հոդվածի առնչությամբ դատական կազմն արձանագրում է, որ այդ հարցի վերաբերյալ առկա է սահմանադրական դատարանի կողմից կայացված ՍԴՈ-690 որոշումը, ուստի առկա է գործի քննությունը մերժելու՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 3-րդ կետով նախատեսված հիմք.

բ/ բացի դրանից, վիճարկելով վերոհիշյալ նորմերի սահմանադրականությունը՝ դիմողը չի ներկայացրել պարշաճ իրավական հիմնավորումներ դրանց հակասահմանադրականության վերաբերյալ: Մինչդեռ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասը՝ որպես անհատական դիմումի ընդունելիության պարտադիր

պայման, սահմանում է, որ դիմումը պետք է պարունակի Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ: Այս համապետքստում ՏՏ սահմանադրական դատարանն իր ՍԳՈ-839 որոշման մեջ դիրքորոշում է արտահայտել առ այն, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասն ամրագրում է վիճարկվող դրույթի՝ Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ ներկայացնելու՝ դիմողին ներկայացվող պահանջը, համաձայն որի՝ վիճարկվող օրենքի դրույթի հակասահմանադրականությունը պետք է հիմնավորված լինի օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասում նշված որեւէ հատկանիշով: Դիմումի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ առկա չէ օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասով պայմանավորված՝ խնդրո առարկա դրույթի ենթադրյալ հակասահմանադրականության որեւէ հիմնավորում:

Բացի դրանից, դիմողը նաեւ չի հիմնավորել, թե վիճարկվող նորմերի «հակասահմանադրականության» արդյունքում իր որ սահմանադրական իրավունքն է խախտվել, ինչպես նաեւ չի հիմնավորել իր սահմանադրական իրավունքների ենթադրյալ խախտման փաստի եւ վիճարկվող դրույթի հակասահմանադրականության միջեւ պատճառահետեւանքային կապի առկայությունը, ինչը, ըստ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի եւ սահմանադրական դատարանի՝ ՍԳՈ-839 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշման՝ անհատական դիմումն ակնհայտ անհիմն համարելու հիմք է:

զ/ միաժամանակ, դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հանգամանքներն ընդամենը նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, հետեւաբար, խնդրո առարկա դրույթների սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողն ընդամենը բարձրացնում է դրանց կիրառման իրավաչափության հարց՝ փորձելով այն ներկայացնել վերոհիշյալ նորմերի հակասահմանադրականության վիճարկմամբ: Այսինքն՝ դիմողը, ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթների սահմանադրականությունը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթների կիրառման իրավաչափության հարց:

Ղեկավարվելով ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԳԱՈ-21 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշմամբ, ըստ որի՝ բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը, ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարց, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, ապա այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով՝ որպես սահմանադրական դատարանի քննության ենթակա հարց չառաջադրող դիմումներ:

Ելնելով վերոշարադրյալից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին, 6-րդ կետերով եւ 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասով՝ ՆՏ սահմանադրական դատարանի թիվ 1 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց .

Քաղաքացի Մելինե Աշյանի անհատական դիմումով գործի քննության ընդունումը մերժել:

Նախագահող՝

Անդամներ՝

2 օգոստոսի 2013թվականի
ՍԴԴԿՈ/1-25